

om, skal jeg naturligvis beredvillig staa til Deres Tjeneste . . . Kun forekommer det mig, at Lejligheden kunde have været mere passende valgt.“

„Ja, se — er det ikke netop det, jeg siger! Vi Skibberupper kommer altid saa akavet som en Kat gennem en Skorsten! . . . Men nu maa jeg alligevel nok faa Lov til at udtale for Dem, Hr. Pastor, at det jo dog ikke kan undre Dem, at vi har været saa meget mærkelig tilmode ved at have Dem her iblandt os. Vi har jo da umuligt kunnet lade være med bestandig at tænke paa den Kvinde, der engang var ligesom en hellig Jomfru for alle os Venner af Folkesagen her i denne Egn, og hvis Minde endnu lever iblandt os som et af vore skønneste og helligste.“

Emanuel saae uforstaaende paa ham.

„Hvad mener De?“

„Hvem jeg mener?“ gentog Væveren og blev ved at stirre paa Kapellanen, som om han med sit Slangeblik vilde trylle ham fast til Stolen. „Ja, hvem kan jeg vel mene andre end hende, der af alle Mennesker ogsaa stod Dem nærmest, Hr. Pastor Hansted, og som nu længst er forløst fra alle Sorger og Smerter . . . Deres Fru Moder.“

Det gav et Sæt i Emanuel. Havde han hørt rigtigt?

„Min . . . min Moder?“ sagde han, kun halvhøjt, — og uvilkaarligt søgte hans Øjne den lille Portrætsamling henne paa Væggen mellem Vinduerne.

„Ja, det var jo rigtignok, forinden hun blev Kapellanens Moder, at hun var det for os Folkevenner, som vi aldrig skal glemme hende, . . . skønt vi da ogsaa fik Beviser paa, at hun ikke helt slog Haanden af os, fordi hun blev Deres Hr. Faders Kone. Men nu kan De da nok forstaa, Hr. Pastor, hvad for en Stolthed og Glæde der blev hos os, da vi fik at vide, at det var Fru Hansteds egen Søn, vi skulde have til vor Kap'lan. Vi tænkte jo, at det maatte da rigtig blive en Præst